

Arrest

**nr. 293 141 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 juni 2015 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 19 juni 2015 om internationale bescherming. Op 17 maart 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 september 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest met nummer X.

1.2. Op 9 november 2016 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 juli 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Op 21 september 2017 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 2 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen in oktober 2018 België opnieuw binnen met een paspoort na een verblijf in Frankrijk en dient op 21 oktober 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 7 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 241 582 van 29 september 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.5. Op 15 oktober 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 31 maart 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.6. Op 20 mei 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.7. Op 1 juli 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een zevende verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.8. Op 22 september 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een achtste verzoek om internationale bescherming in. Op 25 november 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.9. Op 8 april 2022 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een negende verzoek om internationale bescherming in. Op 24 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnische origine afkomstig uit Bagdad en verklaarde bij aankomst in België een soenitisch moslim van geloofsovertuiging te zijn. U hebt steeds in Bagdad gewoond, in de Bunukwijk. Enkel tussen 2010 en 2012 woonde u enige tijd in de Qahira-wijk. Uw vader overleed in 2008. Uw moeder woont nog steeds in al-Bunuk, samen met uw broer T(...). Uw zus R(...) en uw broer G(...) wonen in Duitsland, uw zus S(...) woont in de Somer-wijk in Bagdad en uw zus R(...) overleed in 1996. In 2004 trouwde u met S(...) H(...) T(...) A(...) en u kreeg met haar twee kinderen, R(...) en R(...). U was werkzaam als elektricien, vervolgens als aannemer. In 2010, toen u al zelfstandig aannemer was, werd er een granaat in uw kantoor gegooid. Hierdoor werd u ernstig verwond waarna u ongeveer een jaar moest herstellen. Na die aanslag verhuisde u en woonde u twee jaar in de Dhubbat-wijk. Daarna keerde u terug naar al-Bunuk. In 2012 begon u te werken voor het bedrijf ‘al-H(...)’, dat aluminiumramen en -deuren verkocht. De manager van het bedrijf, een verwant van u, werd in 2014 bedreigd omdat sjiiitische milities vonden dat hij niet genoeg beschermgeld betaalde. Nadien werd zijn zoon ontvoerd. Uiteindelijk werd de zoon tegen losgeld vrijgelaten, maar hierna verliet uw baas Irak. Omdat jullie familie waren van elkaar nam u het beheer van de zaak over. De directeur bleef echter betrokken bij het bedrijf in die zin dat hij belangrijke beslissingen nam, de relaties met de milities onderhield en bepaalde hoeveel jullie de milities zouden betalen. Jullie bedrijf kreeg een aanzienlijke overheidsopdracht toegewezen voor werken bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ook bij deze opdracht waren de directeur en de boekhouder met de milities overeengekomen dat deze laatsten een percentage van de winst zouden opstrijken. Op 8 mei 2015 kreeg u een telefoon waarin van u werd geëist dat u die overheidsopdracht zou laten vallen. U werd bedreigd met de dood als u niet zou gehoorzamen. U vertelde dit aan de directeur, hij zei dat hij de milities zou contacteren en hij raadde u aan geld aan te bieden indien u nog eens gebeld zou worden. Ze contacteerden u echter niet meer.

Ongeveer een week later, op 17 mei 2015, werd u in uw auto onder vuur genomen door schutters in een andere wagen. Zij achtervolgden u maar u kon ontkomen. Bij een politieauto vertelde u wat er u was overkomen. Zij brachten u naar het politiekantoor van al-Jaza'ir en daar werd u vervoegd door uw broer

om de formaliteiten van een aangifte te regelen. Uw beschadigde auto bleef op het politiekantoor. De volgende dag gingen jullie naar de rechtbank om verdere formaliteiten af te handelen. Ook contacteerde u de directeur om hem te laten weten wat er u was overkomen en om te zeggen dat u zou stoppen met het werk. De volgende dag werd u opnieuw gebeld. Men zei u aan de telefoon dat ze u nog te pakken zouden krijgen. Hierop besloot u het land te verlaten. Op 20 mei 2015 vloog u vanop de luchthaven van Bagdad naar Erbil in de Koerdische regio. Van daar reisde u over land verder naar Turkije. U betrad Turkije illegaal. Uw paspoort lag namelijk in een tas in uw auto, maar uw auto werd leeggeroofd toen die bij de politie stond. Op 18 juni 2015 kwam u in België aan, de volgende dag diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek vernam u dat de directeur iemand anders had aangesteld om de bewuste overheidsopdracht af te werken. De milities kregen in ruil een deel van de winst. Op 22 september 2015 werd uw vrouw door uw belagers opgebeld. Zij eisten dat zij zou zeggen waar u was. Als ze dat niet zou doen, zouden ze jullie kinderen treffen. Uw vrouw werd hierdoor hysterisch en moest naar het ziekenhuis worden gebracht.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw vrouw en twee dochters, de eerste pagina van het paspoort van uw vrouw, jullie rantsoenkaart, uw nationaliteitsbewijs en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, foto's van uw werk, een machtiging van uw werk, drie documenten van uw werk, een document van de rechtbank, een medisch attest aangaande uw vrouw, een attest over uw studies en een document van DHL.

Op 17 maart 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen op 18 april 2016 beroep aan, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 6 september 2016 de beslissing van het CGVS volgde. U ging niet in cassatieberoep.

U diende op 9 november 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich hierbij op uw initieel vluchtrelaas, en voegde er aan toe dat uw broer T(...) op 15 maart 2016 werd vermoord door een (onbekende) militie. Zijn dood zou in verband staan met uw problemen. Immers, uw broer zou begin 2016 door die militie zijn gecontacteerd, omdat ze naar u op zoek waren. Omdat hij hen niet kon zeggen waar u was, werd hij met de dood bedreigd, en vervolgens op 10 maart 2016 zelf ontvoerd en nadien gedood. Men zou zijn lijk hebben teruggevonden op de Dienst Autopsie van Bagdad. Volgens u waren er verschillende getuigen van zijn ontvoering. U verwees hierbij naar het autopsierapport en de overlijdensakte die u al tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek had neergelegd. U verwees nogmaals naar het telefoontje dat uw echtgenote in september 2015 had ontvangen, en waarbij er werd bedreigd uw dochters iets aan te doen. Als gevolg hiervan moest uw echtgenote meerdere dagen in het ziekenhuis verblijven. Op 22 april 2016 zou bovendien de woning van uw schoonfamilie zijn aangevallen en doorzocht door militieleden. Naar aanleiding van dat incident werd er een klacht bij de politie neergelegd. Deze klacht had u eveneens in kopie al neergelegd bij de RvV in kader van uw eerste verzoek. In het kader van uw tweede verzoek legde u de originele stukken voor van een 2 politiebepalingen, 5 foto's met collega politiemannen, een kieskaart, een administratief bevel dd. 24 februari 2015 en een stuk betreffende overdracht van dossiers.

Op 18 juli 2017 besliste het CGVS tot een 'weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag'. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet het Belgische grondgebied niet en diende op 21 september 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. Voor uw derde aanvraag steunde u zich op de motieven die u in uw eerste twee asielerzoeken al had uiteengezet, met name uw vrees ten aanzien van de milities. Zo herhaalde u dat uw broer werd gedood en dat uw vrouw op 22 april 2016 gewond raakte bij een inval van de milities in uw huis. Uw vrouw en kinderen zouden op 13 september 2016 naar Turkije zijn gevlucht. U voegde er aan toe dat u in Irak politieagent was met de rang van kapitein. Als officier was u verantwoordelijk voor het magazijn van de auto-onderdelen van het wagenpark van uw dienst. Bij uw indiensttreding had u vastgesteld dat er diefstallen werden gepleegd en er een tekort was aan bepaalde onderdelen. Ook eisten de milities dat u bepaalde onderdelen aan hen zou geven voor hun wagens. Omdat u weigerde de militieleden hun zin te laten doen werd u bedreigd. Omdat u uit uw politiedienst zou zijn gedeserteerd, stond u tevens gekend als deserteur en was er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd.

Op 2 maart 2018 nam het CGVS in het kader van uw derde verzoek een beslissing tot een 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag'. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In maart 2018 verliet u het Belgische grondgebied en reisde u naar Frankrijk, waar u op 27 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In oktober 2018 keerde u echter terug naar België, waarna u op 21 oktober 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader daarvan verklaarde u dat u in eerste instantie naar Irak wou terugkeren, maar hier later opnieuw van afzag. U gaf voorts aan dat tussen mei 2018 en juli 2018 onbekenden in totaal vier keer bij uw moeder in Irak waren langs gekomen. Op 16 september 2018 zou men opnieuw zijn langsgekomen en werd er aan uw schoonzus een oproepingsbrief overhandigd. In deze oproepingsbrief van de militie Asaib Ahl al-Haqq werd vermeld dat u zich op 30 september 2018 bij hen moest aanmelden. Hoewel de reden niet vermeld stond, was u ervan overtuigd dat dit te maken had met uw werk bij de politie. U was tijdens uw politiedienst immers verantwoordelijk voor de auto's en veel mensen van uw dienst gingen naar de federale politie om te gaan vechten. Twee van hen waren omgekomen tijdens de oorlog met 'Daesh' (IS), waarna de familie van de overleden personen tegen uw familie zou gezegd hebben dat het uw schuld was dat hun kinderen naar het front werden gestuurd. U had immers een brief naar Binnenlandse Zaken gestuurd om mee te delen dat deze personen aan het stelen waren in de magazijnen, waarna diezelfde personen naar de federale politie gestuurd werden. De betrokken familie is echter een machtige familie die connecties heeft met de militie Asaib Ahl al-Haqq. Twee à drie maanden na de oproepingsbrief zouden zij opnieuw naar het huis van uw familie zijn gekomen, waarbij ze die keer waren binnengevallen, ze alles hadden vernield en ze uw moeder hadden geslagen en vervloekt.

Ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming legde u een kopie voor van volgende documenten: de oproepingsbrief van Asaib Ahl al-Haqq, een medisch verslag betreffende een ziekenhuisopname in België en een USB-stick met videobeelden van Asaib Ahl al-Haqq die de oproepingsbrief overhandigde aan de vrouw van uw broer.

Het CGVS besloot op 8 oktober 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van uw vierde asielverzoek. U tekende hiertegen beroep aan op 21 oktober 2019 waarna de RvV op 29 september 2020 dit beroep verwierp.

U bleef in België en verzocht op 15 oktober 2020 een vijfde maal om internationale bescherming. U baseerde zich nog steeds op uw initieel relaas en stelde dat uw leven nog steeds in gevaar is vanwege de militie Asaib Ahl al-Haqq (AAH). U herhaalde dat ze in 2018 meerdere keren uw moeder thuis lastigvielen en op een gegeven moment ook de inboedel hebben vernield. Ze doorzochten het huis en sloegen haar. Ze dreigden ermee een broer van u mee te nemen indien ze u niet zouden vinden. In 2019 volgde er zelfs een oproepingsbrief aan uw adres om zich bij hen te gaan melden. Echter, omdat u had gemerkt dat islamitische groeperingen alles controleren in Irak, bent u zich als tegenreactie gaan verdiepen in andere religies en bent u uiteindelijk bij de Getuigen van Jehova terechtgekomen. Op het moment dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw verklaringen aflegde zou u al 1 jaar en 8 maanden aangesloten zijn geweest bij de Jehovagetuigen. In maart 2019 begon u de Bijbel te bestuderen, nadien nam u deel aan vergaderingen in Luik, en was u in afwachting van de beslissing of u zelf kon gaan prediken om dan uiteindelijk te worden gedoopt. In geval van een terugkeer naar Irak loopt u volgens uw verklaringen een enorm risico, want het verlaten van de islam voor het christendom wordt er niet aanvaard.

Ter staving van uw vijfde verzoek legde u een brief van de Getuigen van Jehova neer, dd. 28 september 2020, die via de post naar u werd opgestuurd, samen met een kopie van de identiteitskaart van de opsteller van deze brief, in casu C(...) S(...) uit Pepinster. Op 1 april besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van uw vijfde asielverzoek. U tekende tegen die beslissing geen beroep aan.

U bleef in België en diende op 20 mei 2021 een zesde asielverzoek in. U stelde geen nieuwe elementen te hebben maar benadrukte nogmaals dat u zich bent gaan verdiepen in het geloof van Jehova en dat u brochures verdeelde, naar bijeenkomsten ging en op andere manieren actief was voor deze geloofsgemeenschap. U zei zich te hebben bekeerd in februari 2021. U vreesde in geval van terugkeer naar Irak om die reden te worden opgepakt en vermoord. U verklaarde in Irak een gezocht persoon te zijn waardoor uw naam geseind staat bij de luchthavenautoriteiten. Uw echtgenote en kinderen zouden nog steeds in Turkije verblijven. Op 8 juni 2021 verklaarde het CGVS uw zesde verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet naar eigen zeggen België niet en diende op 1 juli 2021 een zevende verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich bij uw zevende verzoek op de asielmotieven die u had aangehaald in

het kader van uw vorige verzoeken. U herhaalde in casu dat u bij een terugkeer naar Irak vreesde vermoord te worden door milities die nog steeds aan de macht zijn in Irak en ook dat u vreesde vermoord te worden omwille van uw bekering en huidige geloofsovertuiging, met name Jehovagetuige.

Ter staving van uw zevende verzoek legde u opnieuw een brief voor van C(...) S(...), 'ministre du culte dans l'assemblée locale des Témoins de Jéhova de Liège' (dd. 13/07/2021). Op 5 augustus 2021 verklaarde het CGVS ook uw zevende verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 22 september 2021 een achtste verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar uw problemen zoals u die voorheen had uiteengezet en herhaalde niet terug te kunnen keren naar Irak. U legde geen bijkomende documenten neer ter staving van uw achtste verzoek. Op 29 november 2021 verklaarde het CGVS uw achtste verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten en diende op 8 april 2022 een negende verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar uw eerdere problematiek, stelt in april 2022 gedoopt te zijn en herhaalt omwille van deze redenen niet naar Irak terug te kunnen keren. Behalve uw vrees voor de milities vreest u nu ook de religieuze verantwoordelijken. U vreest dat u uw nieuwe religie niet zal kunnen belijden. U vreest tevens uw familie omwille van uw bekering.

Ter staving van uw negende verzoek legt u een USB-stick voor met daarop foto's en video's van uw doop, verschillende attesten van geloofsgenoten betreffende uw geloofsengagement en verschillende rapporten betreffende geloofsvervolging in Irak en een medisch attest met betrekking tot uw psy problematiek, d.d. 5/1/2022.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U legt thans een medisch verslag voor waarin wordt aangehaald dat u kampt met psychische/ medische problemen, i.c. chronische vermoeidheid, psychische vermoeidheid, tintelingen in de handen, depressie, anhédonie en af en toe heeft u last van waanideeën. Verder stelt het attest dat uw toestand aan het vorderen is naar psychose en dat een opname in de psychiatrie dringend aangewezen is. Dient evenwel te worden opgemerkt dat de arts die het attest opstelde een gewone huisarts is. Op geen enkele manier wordt in het attest verduidelijkt op welke manier en via welke objectieve onderzoeken deze arts tot deze gespecialiseerde diagnose kon komen. Het betreft bovendien slechts één enkel attest waaruit op geen enkele manier kan worden afgeleid noch wordt gepreciseerd hoelang u al met deze klachten kampt en/of sinds wanneer u in behandeling bent en de genoemde medicatie neemt. Dit terzijde, dat u mogelijks kampt met bepaalde psychologische problemen - dat u het heel moeilijk heeft daar u al zeven jaar uw kinderen niet heeft gezien en hier geen toekomstperspectieven heeft - kan worden aangenomen. Echter, doorheen uw opeenvolgende verzoeken werd herhaaldelijk gemotiveerd en aangetoond dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas en er aldus geen elementen zijn waaruit blijkt dat u, omwille van een nood aan internationale bescherming, niet naar Irak zou kunnen terugkeren. Dat u desondanks toch de keuze maakte om niet terug te keren en in moeilijke levensomstandigheden jarenlang hier te blijven, betreft dan ook louter uw eigen beslissing. Dat uw psychologische problemen verband zouden houden met de problemen die u in Irak stelt te hebben gekend en nog te kennen, blijkt ook uit niets. Een arts kan hierover sowieso nooit met absolute zekerheid uitspraak doen. Moet voorts nog worden opgemerkt dat in het voorgelegde medisch attest op geen enkele manier wordt aangehaald dat u, omwille van uw psychologische toestand, niet in staat zou zijn, dan wel moeilijkheden zou hebben, om deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming. U overigens bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, ontkende u dit zonder meer. U stelde zelfs expliciet dat er geen zo'n omstandigheden of elementen zijn en voegde er aan toe dat u gewoon uw interview kan afleggen (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, 9de verzoek, d.d. 9/5/2022).

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidig verzoek opnieuw steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds aanhaalde in het kader van uw voorgaande verzoeken, i.c. u vreest ingeval van een terugkeer tot op heden de milities in Irak - reden waarom u indertijd Irak diende te verlaten - en verwijst eveneens opnieuw naar uw vrees omwille van het feit dat u geloofsverandering - u behoort tot de Getuigen van Jehova en liet zich dopen.

In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven, in casu voorgehouden problemen met een militie als gevolg van uw werkzaamheden. Voorts werd geoordeeld dat de situatie in Bagdad niet van die aard was dat u in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV en geniet aldus kracht van gewijsde.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd vervolgens niet in overweging genomen door het CGVS. Het CGVS oordeelde hierbij dat u louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde lagen van de verklaringen die u tijdens uw initiële verzoek aanhaalde en dat dit de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kon herstellen. Hiernaast was het CGVS ook van oordeel dat de door u voorgelegde stukken betreffende uw politiedienst niet konden overtuigen en dat deze stukken een gemanipuleerd en een duidelijk geënceneerd karakter vertoonden, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen en eventuele politiedienst verder schaadde. Hoewel u in het kader van uw derde verzoek nieuwe elementen aanbracht, met name uw beweerde functie bij de politie en de daaruit volgende problemen, werd uw derde verzoek door het CGVS niet in overweging genomen. Het CGVS oordeelde hierbij immers dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw bewering in Irak werkzaam te zijn geweest als politieofficier, waardoor er evenmin geloof gehecht kon worden aan de problemen die u in dit verband zou gekend hebben. De exacte motieven op basis waarvan het CGVS tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw derde verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van uw vierde verzoek kon het CGVS niet anders dan vaststellen dat u weerom enkel bijkomende verklaringen aanhaalde die andermaal volledig in het verlengde lagen van uw verklaringen afgelegd in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. Zo haalde u immers aan dat u als politieofficier een brief naar Binnenlandse Zaken had gestuurd over personen die aan het stelen waren in de magazijnen, waarna deze personen naar het front gestuurd werden en daar kwamen te overlijden. Hierdoor zou de familie van deze personen, die banden heeft met de militie Asaib Ahl al-Haqq, u verantwoordelijk achten voor de dood van hun zonen (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 5 september 2019, vraag 15 en 17). In het kader van uw derde verzoek werd echter reeds geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw bewering in Irak werkzaam geweest te zijn als politieofficier. Het gegeven dat u naar aanleiding van dat verzoek om internationale bescherming louter bleef herhalen als politieman te worden geviseerd, wijzigde daar niets aan en was op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw opeenvolgende versies van uw asielseleas. Voorts haalde u, toen u bij het indienen van uw vierde asielverzoek werd gevraagd naar uw religie, nog aan dat u 'in niets gelooft' (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 5 september 2019, vraag 9). De loutere bewering dat u in niets gelooft was echter onvoldoende om in uw hoofde gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Een dergelijke vrees of dergelijk risico dient immers steeds in concreto aangetoond te worden. U haalde op geen enkel moment aan dat u omwille van die reden een persoonlijke vrees zou moeten koesteren of hierdoor niet naar Irak zou kunnen terugkeren. U haalde zelfs

aan dat u tot 30 september 2018 nog vrijwillig naar Irak wou terugkeren maar er uiteindelijk van afzag (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 5 september 2019, vraag 15). De door u voorgelegde documenten waren evenmin van die aard dat ze uw ongeloofwaardigheid konden herstellen. Wat de door u voorgelegde oproepingsbrief betrof, merkte het CGVS op dat het enkel een kopie én geen origineel stuk betrof, waardoor de authenticiteit en herkomst ervan niet kon worden nagegaan. Een dergelijk document kon bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en droeg aldus geen bewijswaarde. Hieraan diende voor de volledigheid nog toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden. De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering. Voorst diende de aandacht nog te worden gevestigd op het door u voorgelegde videofragment, waarop te zien zou zijn hoe leden van Asaib Ahl al-Haqq de oproepingsbrief bij u thuis gingen afgeven (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 5 september 2019, vraag 17). Aan de hand van de beelden kon geenszins worden afgeleid dat het daadwerkelijk om het overhandigen van een oproepingsbrief ging, laat staan dat hieruit afgeleid kon worden dat het uw woning en/of een lid van Asaib Ahl al-Haqq betrof. Het videofragment toonde bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties de beelden werden gemaakt en had bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen. Het CGVS besliste aldus tot de niet-ontvankelijkheid van uw vierde verzoek waarna de RvV uw beroep hiertegen verwierp.

Naar aanleiding van uw vijfde asielerzoek bleef u verwijzen naar de eerder door u aangehaalde vluchtelementen, met name dat de militie AAH nog steeds naar u op zoek was, dat uw moeder werd lastigvallen, om tenslotte een oproepingsbrief voor u af te geven. Al deze elementen werden tijdens de voorgaande verzoeken uitgebreid beargumenteerd en weerlegd. Het CGVS kwam tot het besluit dat aan deze elementen geen verder geloof kon worden gehecht. Het blijven herhalen van deze verklaringen kon dan ook geen verdere zoden aan de dijk brengen en kon niet leiden tot een andersluidende appreciatie van uw vluchtrelaas (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 30 november 2020, vraag 16). Waar u anderzijds verwees naar uw nieuwe geloofsovertuiging, nl. uw aansluiting bij de Getuigen van Jehovah, diende het CGVS het volgende op te merken. Zo was het vooreerst zeer opmerkelijk dat u tijdens uw vierde asielerzoek nog expliciet verklaarde dat u in niets geloofde, waarmee u impliceerde atheïst of ongelovig te zijn. Nog los van de vaststelling dat het CGVS weinig of geen geloof hechtte aan die verklaring van u, die u ook op geen enkele manier onderbouwde of concretiseerde, gooide u het ineens over een heel andere boeg en stelde u zich te hebben aangesloten bij de Jehovah-getuigen. Gelet op het geheel van de ongeloofwaardige verklaringen die u doorheen de verschillende asielerzoeken aflegde, diende bij deze verklaring sowieso al het nodige voorbehoud te worden gemaakt. Het was bovendien ook volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die kortelings geleden verklaarde in niets meer te geloven plots naar het andere uiterste neigde en zich aansloot bij een zeer uitgesproken religieuze beweging zoals de Getuigen van Jehovah. Uw ommezwaai op religieus vlak kon/kan niet groter zijn dan wat u toen verklaarde. Hoe dan ook, u stelde eind 2020 ten aanzien van de DVZ dat u al 1 jaar én 8 maanden was aangesloten bij de Jehovah-getuigen en al in maart 2019 aan de Bijbelstudie was begonnen (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 30 november 2020, vraag 16). Nochtans maakte u hiervan niet de minste melding in het kader van uw vierde asielerzoek. Nochtans dateerden uw verklaringen bij de DVZ van 5 september 2019, op een moment dat u nadien verklaarde zich al bij de Jehovah-beweging te hebben aangesloten en al aan Bijbelstudie te hebben gedaan. Niettegenstaande verklaarde u op dat eigenste moment in niets te geloven. Het hoefde geen betoog dat uw plotse verklaringen hoegenaamd niet konden overtuigen en u de sterke indruk wekte een nieuwe geloofsovertuiging te veinzen om uw kansen op het bekomen van internationale bescherming te vergroten. Meer zelfs, in het verzoekschrift gericht aan de RvV, neergelegd door uw raadvrouw in het kader van uw vierde verzoek, werd u nog altijd voorgesteld als een 'soennitisch moslim'.

Alsook bleek uw motivatie om voor een ander geloof te kiezen zeer pover en weinig doorslaggevend te zijn. U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat u zich wou afkeren van de extremistische islamitische groeperingen die de situatie in Irak domineren. Echter, de keuze voor een ander geloof, en aldus noodzakelijkerwijs de afvalligheid van het eigen geloof, in casu de islam kon/kan niet (enkel) worden verklaard door de afkeer van religieus extremisme. Elke geloofsverandering wordt ingegeven door een diepe en innerlijke overtuiging en betreft een zorgvuldige en innerlijke afweging om voor een ander geloof te kiezen. Enkel stellen dat dit was/ is ingegeven door uw afkeer van moslimextremisme was verre van voldoende om te verklaren waarom u dan ineens voor de Getuigen van Jehova koos. Bovendien gaf u aan zich eerst te hebben verdiept in het geloof van de Syrische christenen om nadien bij de Getuigen van Jehovah uit te komen (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 30 november 2020, vraag 16). Ook dit is een heel rare wending waarvoor u geen verklaring kon geven. Niettegenstaande uw afkeer van religieus extremisme, koos u dan net wel voor een geloofsbeweging binnen het Christendom die vrij

fundamentalistisch is en ook openlijk het geloof uitdraagt en predikt, en eenzelfde houding en missionering verwacht van zijn gelovigen. Andermaal kon/kan deze ommezwaai in uw gedrag en waarden totaal niet worden begrepen. Anderzijds, aangezien u stelde reeds in het negatief daglicht van AAH te lopen, waarvan u aangaf dat ze het zelfs niet op soennitische moslims hebben begrepen, kan aldus niet worden ingezien waarom u dan voor een nieuw geloof zou kiezen dat dusdanig openlijk predikt en anderen wil bekeren. U zou hiermee nog meer in het vizier van AAH kunnen lopen. Uw houding en voorgehouden geloof konden/kunnen allerm minst overtuigen. Elke logica was zoek en uw houding draaide dusdanig met de wind mee dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Het door u neergelegde attest van C(...) S(...) uit Pepinster, met bijbehorende kopie van de Belgische identiteitskaart van die persoon, vermocht uw geloofwaardigheid niet te herstellen. Hij stelt zich voor als het "Le minister de Culte" van de Jehova's maar legde hiervan evenmin een begin van bewijs neer. Een dergelijk getypt document kon/kan door eenieder zijn opgesteld en dit kon/kan niet noodzakelijkerwijze aantonen dat deze persoon geplaatst is om de waarachtigheid van uw geloofsovertuiging te taxeren en/of te attesteren. Zelfs al zou u, zoals aangegeven in het attest, hebben deelgenomen aan bijeenkomsten van de Jehovagetuigen via videoconferentie, stond/staat dit niet garant voor de authenticiteit en/of waarachtigheid van uw geloofsovertuiging die u makkelijk naar de buitenwereld kon/kan veinzen, en al zeker via videobijeenkomsten. Uit niets kon met zekerheid worden opgemaakt dat u zich daadwerkelijk vanuit een diepe innerlijk geloof heeft bekeerd, laat staan dat u zich in geval van een terugkeer naar Irak als Getuige van Jehova zou manifesteren en niet opnieuw de islam zou aanhangen. Tot slot bleek uit uw verklaringen dat niemand in Irak weet had van uw beweerde geloofsafval (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 30 november 2020, vraag 16). Evenmin kon hieruit aldus een vrees voor vervolging worden afgeleid. Het CGVS verklaarde uw vijfde verzoek om internationale bescherming dan ook niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw zesde verzoek om internationale bescherming werd evenmin ontvankelijk verklaard door het CGVS. U herhaalde dat u zich had bekeerd tot de Getuigen van Jehovah, brochures verdeelde, deelnam aan bijeenkomsten en aan andere - niet nader genoemde - activiteiten (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 20 mei 2021, vraag 16-17). Het louter herhalen van deze verklaringen die reeds volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van uw vorige verzoeken, kon geen aanleiding geven tot een positieve appreciatie van uw volgend, i.c. zesde verzoek. Dat u dan ook om die reden bij terugkeer naar Irak zou worden opgepakt en vermoord, kon niet worden geloofd en toonde u evenmin aan.

Overigens was het opnieuw opvallend dat u verklaarde dat u zich had bekeerd tot uw nieuw geloof in februari 2021, terwijl u zich tijdens uw voorgaande verzoek nog liet ontvallen dat u zich reeds in maart 2019 had aangesloten bij de Jehovah-getuigen. Het was dan ook niet duidelijk waar u precies op doelde wanneer u stelde dat u zich sinds februari 2021 had bekeerd. Alleszins legde u geen bijkomende stukken neer die deze 'bekering' of uw nieuwe geloofsovertuiging konden staven. U stelde over geen bewijzen te beschikken (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 20 mei 2021, vraag 16). Uw bijkomende verklaring dat u bij aankomst in België beseftte dat uw religie (u verwees hiermee naar de islam) niet goed was en dat u zich daarom in andere religies was gaan verdiepen, kon andermaal niet overtuigen. Reeds naar aanleiding van uw vorig verzoek motiveerde het CGVS klaar en duidelijk waarom een dergelijke uitspraak 'an sich' onvoldoende is om een dergelijke ommezwaai in uw geloof te verklaren. Dat u aldus bij aankomst in Bagdad zou worden vermoord, enerzijds omwille van uw nieuw geloof en anderzijds omwille van het gegeven dat u gekend/geseind staat op de luchthaven, waren beiden ongeloofwaardige elementen die in de voorgaande beslissingen van het CGVS telkens weer werden weerlegd. Daarenboven gaf u zelf aan dat de Iraakse autoriteiten niet op de hoogte waren van uw (voorgehouden) bekering (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 20 mei 2021, vraag 17). Dat uw echtgenote en kinderen in Turkije verbleven, werd op zich niet betwist door het CGVS maar zei niets over de motieven waarom uw gezin Irak heeft verlaten en nog in Turkije verbleef (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 20 mei 2021, vraag 19). U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Wat betreft uw zevende verzoek oordeelde het CGVS evenzeer dat dit niet-ontvankelijk was daar u zich opnieuw baseerde op dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven uit uw vorige verzoeken, in casu de voorgehouden vervolging door milities en voorgehouden vervolging omwille van uw bekering en geloofsovertuiging. U bracht verder geen nieuwe elementen of documenten aan die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

In uw achtste verzoek beperkte u zich opnieuw enkel tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in uw vorige verzoeken had uiteengezet, namelijk de problemen die u zou kennen met de milities alsook uw

vermeende bekering. U bracht verder geen nieuwe elementen of documenten aan die de kans minstens aanzien groter maakten dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U ging evenmin in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter in onderhavig verzoek is dat niet het geval.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit de vluchtelementen die u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name uw vervolging door AHH en uw geloofsverandering, dient erop te worden gewezen dat het CGVS in het kader van uw voorgaande verzoeker reeds herhaaldelijk oordeelde, en uitdrukkelijk motiveerde, dat geen geloof kon worden gehecht aan uw relazen en beweerde nood aan internationale bescherming.

U komt thans opnieuw niet verder dan het weerom louter herhalen dat u nog steeds de milities vrees en nu ook de religieuze verantwoordelijken én uw familie vreest omwille van uw geloofsverandering.

Meermaals werd duidelijk geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met, en bijgevolg vrees voor, de milities noch aan uw geloofsverandering. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk uiteengezet in de opeenvolgende beslissingen die in uw hoofde werden genomen. Wat uw beweerde vrees voor de milities betreft, spreekt het voor zich dat het thans louter opnieuw uiten van een vrees, zonder meer, geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor wat betreft uw vrees omwille van uw geloofsverandering. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat reeds in het kader van uw vijfde verzoek duidelijk werd opgemerkt dat niet kon worden uitgesloten dat u uw 'nieuwe' geloofsovertuiging veinsde naar de buitenwereld toe. Het mag duidelijk zijn dat ook hier het louter herhalen van en volharden in uw verklaringen geen ander licht werpt op de eerdere bevindingen. Dat u ondertussen gedoopt werd/zou zijn, iets wat u meent te kunnen aantonen aan de handen van de beelden en video's op de usb-stick die u voorlegde, kan evenmin de voorgaande vaststellingen omvormen. Immers, in het licht van wat reeds in het kader van uw vijfde verzoek werd opgemerkt (zie supra), kan aan de hand van de foto's en videobeelden geen enkele uitspraak worden gedaan over de oprechtheid en authenticiteit van uw beslissing u te laten dopen. Hetzelfde kan worden opgemerkt wat betreft de verschillende 'getuigenissen' die u voorlegde als bewijs van uw behoren tot de Jehovagetuigen en uw doop. Ook al bent u ondertussen gedoopt, heeft u kennissen binnen de Jehovagemeenschap en neemt u deel aan activiteiten en bijeenkomsten, de voorgelegde stukken, videobeelden en foto's spreken zich op geen enkele manier uit over de oprechtheid en authenticiteit van uw beslissing hiertoe. Geen van deze stukken volstaat om de in het kader van uw voorgaande verzoeken gedane bevindingen op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van uw nieuwe geloofsovertuiging kon worden besloten te weerleggen.

Dient bovendien nog te worden opgemerkt dat u tot op heden ook op geen enkele manier aantoont dat iemand in Irak überhaupt op de hoogte zou zijn van uw doopsel/deelname aan bijeenkomsten van de Jehovagetuigen. U komt niet verder dan op te merken dat u de religieuze verantwoordelijken alsook uw familie, zonder verdere preciseringen, vreest. Evenmin verduidelijkt u wat u precies vreest.

Dat bekeerlingen in Irak problemen kunnen kennen, iets wat u wil aantonen aan de hand van de algemene landeninformatie die u voorlegde, wordt op zich niet betwist. Echter, gezien geen geloof kan worden gehecht aan (de oprechtheid van) uw beweerde bekering, is de actuele situatie voor bekeerlingen in Irak in casu niet relevant. Verder, gezien u niet aantoont daadwerkelijk vanuit een oprechte overtuiging tot een nieuw geloof te zijn gekomen, houdt ook uw stelling dat u uw nieuw geloof niet zal kunnen belijden ingeval van een terugkeer geen steek. Daar u verder evenmin in concreto aantoont dat ook maar iemand in Irak op de hoogte zou zijn van het feit dat u hier werd gedoopt en contacten zou hebben binnen de Jehovagemeenschap - dat uw moeder/familie hun twijfels zouden hebben (zie verklaringen DVZ 9de verzoek, vraag 21) betreft een loutere bewering die u op geen enkele manier concretiseert - kan ook uw vrees omwille van uw 'bekering' voor uw familie en religieuze verantwoordelijken niet worden weerhouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term ‘Baghdad Belts’. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook

geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitlagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing de artikelen 57/5ter en 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Verzoeker merkt op dat krachtens artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van die wet moet worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Hij meent dat deze termijn *in casu* niet werd gehonoreerd en dat bijgevolg de bestreden beslissing genomen werd in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Door de bestreden beslissing alsnog op dit artikel te baseren, schendt de adjunct-commissaris volgens verzoeker artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, zoals door hem verder wordt toegelicht.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt vast dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Hierdoor schendt de adjunct-commissaris volgens hem artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, in

samenhang gelezen met de artikelen 1 tot en met 3 van voormelde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst er verder op dat overeenkomstig artikel 57/5ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in beginsel een persoonlijk onderhoud dient plaats te vinden en dat de uitzondering voorzien bij artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal een discretionaire bevoegdheid verleent om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud indien hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door deze verzoeker aan de minister of zijn gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker dient de commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van voormelde uitzondering. Hij merkt op dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat op dit punt en meent dat aldus de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, samen gelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, wordt geschonden.

Verzoeker betwist verder dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen werd. Hij wijst op de bijkomende verklaringen die hij heeft afgelegd en de aanvullende documenten die hij heeft neergelegd, benadrukt dat hij daarmee heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht en stelt dat hij geen andere mogelijkheden heeft om de commissaris-generaal te overtuigen van de oprechtheid van zijn vluchtmotieven. Hij betoogt dat het vervolgens aan de commissaris-generaal is om deze verklaringen en documenten zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken en dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd. Hij hekelt dat zijn bijkomende verklaringen *“onmiddellijk [worden] weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming”* en meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn. Hij geeft aan vast te houden aan deze motieven, hetgeen er volgens hem op wijst dat hij consistent is. Hij wijst erop dat hetgeen hij verklaard heeft in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming in lijn ligt met zijn eerdere verklaringen en wenst aldus te benadrukken dat zijn motieven oprecht zijn.

Verzoeker wijst verder op zijn medische en psychiatrische problematiek, zoals door hem toegelicht tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), en stelt dat zijn situatie nog meer achteruit ging. Hij betoogt verder dat hij sinds zijn vertrek uit Irak geen huisvesting of inkomen meer heeft en dat hij afhankelijk is van de intensieve hulp en begeleiding die hem in een residentiële begeleidingssetting wordt geboden door het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers (hierna: CIBA), ter staving waarvan hij verwijst naar stuk 3 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Hij wijst erop dat ook socio-economische overwegingen, zoals het gebrek aan een inkomen, relevant zijn in het geval waar de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling overeenkomstig artikel 3 van het EVRM. Dit is het geval, zo vervolgt verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), wanneer hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, en waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Hij meent dat deze elementen, waaruit een bijzondere kwetsbaarheid blijkt, onvoldoende werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst andermaal naar de aanvullende documenten die hij heeft neergelegd en de bijkomende verklaringen die hij heeft afgelegd met betrekking tot zijn religieuze overtuiging en de gevolgen die hij vreest bij terugkeer naar Irak. Hij stelt dat hij zoveel als hij kon duidelijk maakte dat zijn religieuze overtuiging oprecht en doorleefd is en dat uit de aanvullende documenten die hij overmaakte onder meer blijkt dat hij gedoopt is en dat verschillende getuigen zijn geloofsovertuiging bevestigen.

Hij gaat verder in op de inhoud van het begrip ‘godsdienst’ in de zin van artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, eerste lid, b) van de Kwalificatierichtlijn, en de criteria die in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) worden gehanteerd om de geloofwaardigheid van een daarop gegronde vrees voor vervolging te beoordelen.

Verzoeker zet verder het volgende uiteen:

“Hoewel het uitgangspunt blijft dat een verzoeker overtuigende verklaringen dient af te leggen over zijn bekering, neemt dit niet weg dat documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering moeten meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Hoewel een beperkt gewicht moet worden toegekend aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering van een verzoeker wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, kan meer gewicht worden gegeven aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft. Feitelijke informatie van de kerkelijke gemeenschap over de deelname aan activiteiten en het engagement ten aanzien van de geloofsgemeenschap, kan dan ook dienen ter ondersteuning van de verklaringen van de verzoeker.

Verzoeker benadrukt het oprecht karakter van zijn geloofsovertuiging.

Het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen, zijn een evoluerend proces waardoor de huidige staat van de overtuigingen van verzoeker moet worden beoordeeld in plaats van de eerdere.

Alles samen genomen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijkt geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat verzoeker hetgeen zij verklaart ook aantoonst. Zij overhandigde hiertoe eerder reeds verschillende documenten om zijn verklaringen te ondersteunen.

Verzoeker benadrukt dat zijn geloofsovertuiging een persoonlijke aangelegenheid betreft, doch dat hij zijn geloof actief uitdraagt (temeer als getuige van Jehova). Dit maakt een essentieel onderdeel uit van de identiteit van verzoeker.

Hierdoor loopt verzoeker weldegelijk in het oog van de Iraakse autoriteiten. Dit geldt in het bijzonder omdat de bescherming van de Iraakse overheden voor leden van minderheidsgodsdiensten afwezig is. De bekering van verzoeker – zelfs ongeacht of deze zou zijn ingegeven door “opportunistische” (hetgeen verzoeker ten stelligste betwist) – vormt de kernreden waarom verzoeker een vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Irak.

Bovendien, daargelaten de werkelijke motieven van de bekering, blijft de essentiële vraag die moet worden beantwoord of verzoeker in geval van terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer.

Uit de UNHCR-richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming die zijn gestoeld op religieuze gronden, blijkt dat de beslissingsautoriteit slechts is vrijgesteld van een diepgaand onderzoek als het opportunistisch karakter van de bekering voor iedereen overduidelijk is, wat hier niet langer het geval lijkt te zijn: “So-called “self-serving” activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant’s country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection.” (UNHCR-guidelines on Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 2004, §36).

De loutere stelling van de verwerende partij dat verzoekers bekering (oorspronkelijk) veeleer is (was) ingegeven door opportunistische, is niet voldoende om te stellen dat hij bij een terugkeer niet als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd. Het neemt immers niet weg dat verzoeker in Irak wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of zijn een afvalligheid kan worden toegedicht (gelet onder meer op de activiteiten van verzoeker in België binnen het christendom) waardoor verzoeker terecht voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

Verder blijkt dat bescherming door de Iraakse overheden, in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten.

Verzoeker benadrukt dat redelijkerwijze niet mag worden verwacht dat hij van godsdienstige handelingen afziet. Dat verzoeker zijn vervolging uit de weg kan gaan door af te zien van een bepaalde godsdienstige handeling is, in beginsel, niet relevant (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Y. en Z., pt. 73-80).

Verzoekers specifieke persoonlijke situatie laat toe te stellen dat er in haren hoofde bij terugkeer naar Irak op grond van een (toegedichte) godsdienst een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker benadrukt nog dat hij reeds op 18 juni 2015 Irak verliet en sindsdien niet meer is teruggekeerd. Hij meent dat hij hierdoor vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst en dat hij zich door zijn langdurig verblijf in Europa een “westerse” levensstijl heeft aangemeten. Verzoeker stelt dat hij hierdoor dreigt geïsoleerd te worden, temeer gelet op de recente veiligheidssituatie in Irak.

2.1.2. Als bijlage wordt aan het verzoekschrift een attest van het CIBA van 28 oktober 2022 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

Op 3 mei 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- stuk 1: verklaring opname UPC Duffel van 25 april 2023;
- stuk 2: attest materiële hulp van 25 april 2023;
- stuk 3: verklaring opname UPC Duffel van 27 december 2022 en bijhorende ontslagbrief;
- stuk 4: attest verblijf CIBA van 28 oktober 2022;
- stuk 5: medisch attest van 7 april 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De beslissingstermijn vermeld in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Artikel 57/6, § 3, vierde lid van dezelfde wet bepaalt dat de in het eerste lid, 5° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van tien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de adjunct-commissaris niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Dit laatste geldt evenzeer bij een eventuele schending van de redelijke termijn, en dit nog daargelaten het gegeven dat verzoeker *in casu* niet aantoont dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen werd.

Verzoeker slaagt er ook niet in om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd benadeeld door het gegeven dat de bestreden beslissing is genomen buiten de voorziene termijn van tien werkdagen.

Een schending van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel worden aangenomen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) het CGVS in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken reeds herhaaldelijk oordeelde en uitdrukkelijk motiveerde dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen met, en bijgevolg vrees voor, de militieën noch aan zijn geloofsverandering en dat het louter herhalen van en volharden in zijn verklaringen in dit verband geenszins kan volstaan om deze eerdere appreciatie om te vormen, dat (ii) de door verzoeker voorgelegde stukken, videobeelden en foto's zich op geen enkele manier uitspreken over de oprechtheid en authenticiteit van zijn beslissing om zich te laten dopen en deel te nemen aan activiteiten en bijeenkomsten van de Jehovagemeenschap, dat (iii) verzoeker tot op heden ook op geen enkele manier aantoonde dat iemand in Irak überhaupt op de hoogte zou zijn van zijn doopsel/deelname aan bijeenkomsten van de Jehovagetuigen, waardoor zijn vrees omwille van zijn bekering voor zijn familie en religieuze verantwoordelijken niet kan worden weerhouden, dat (iv) gezien geen geloof kan worden gehecht aan (de oprechtheid van) verzoekers beweerde bekering, de actuele situatie voor bekeerlingen in Irak *in casu* niet relevant is en ook zijn stelling dat hij zijn nieuwe geloof niet zal kunnen belijden in geval van een terugkeer geen steek houdt, en dat (v) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen d.w.z. dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de formele motiveringsplicht geschonden wordt omdat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de termijn van tien werkdagen waarbinnen deze beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet had

moeten worden genomen *in casu* overschreden werd. Vooreerst kan in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke verplichting tot motiveren worden gelezen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, dient de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het niet respecteren van een ordetermin een dergelijke overweging betreft. Het gegeven dat *in casu* niet wordt gemotiveerd waarom de voorgeschreven beslissingstermijn van tien werkdagen niet werd gehonoreerd verhindert verzoeker op geen enkele wijze om kennis te nemen van de redenen waarom zijn volgend verzoek om internationale bescherming volgens de adjunct-commissaris niet-ontvankelijk is.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de formele motiveringsplicht *in casu* geschonden is omdat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom er in het kader van zijn huidige volgend verzoek geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, voorziet artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dat bij uitzondering kan worden besloten om geen persoonlijk onderhoud te organiseren (onder meer) wanneer de commissaris-generaal in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of zijn gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de voormelde wet. Het feit dat er op het CGVS geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de adjunct-commissaris dient te motiveren waarom hij toepassing maakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de adjunct-commissaris, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van het CGVS behoort, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aanmerkt. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is het CGVS immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidige volgend verzoek ook werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het erg belangrijk was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, verklaring volgend verzoek). Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het niet organiseren van een persoonlijk onderhoud door het CGVS een dergelijke overweging betreft. Nog daargelaten dat nergens uit de wet blijkt dat het CGVS de beslissing om verzoeker niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig volgend verzoek dient te motiveren, doet dit gegeven geen afbreuk aan de hogere vaststelling dat *in casu* de feitelijke en juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen in deze beslissing kunnen worden gelezen, derwijze dat voldaan is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke

elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (negende) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar zijn eerder aangehaalde problemen met – en vrees voor – de milities in Irak en naar zijn nieuwe geloofsovertuiging als getuige van Jehova. Wat dit tweede element betreft, haalt verzoeker aan dat hij probeerde mensen te overtuigen om zich te bekeren en dat hij gedoopt werd op 3 april 2022. Hij legt een USB-stick neer met daarop foto's en video's van zijn doop, alsook attesten en getuigenissen van geloofsgenoten en algemene informatie in verband met de behandeling van getuigen van Jehova in Irak. Verzoeker geeft verder aan dat hij vroeger enkel bang was voor de milities maar nu ook voor de religieuze verantwoordelijken. Hij stelt te vrezen dat hij zijn nieuwe religie niet zal kunnen belijden. Verzoeker stelt ook zijn familie te vrezen omwille van zijn bekering (AD, stuk 4, verklaring volgend verzoek', nrs. 16, 18-20 en stuk 5, 'Documenten').

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit de vluchtelementen die u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name uw vervolging door AHH en uw geloofsverandering, dient erop te worden gewezen dat het CGVS in het kader van uw voorgaande verzoeker reeds herhaaldelijk oordeelde, en uitdrukkelijk motiveerde, dat geen geloof kon worden gehecht aan uw relazen en beweerde nood aan internationale bescherming.

U komt thans opnieuw niet verder dan het weerom louter herhalen dat u nog steeds de milities vrees en nu ook de religieuze verantwoordelijken én uw familie vreest omwille van uw geloofsverandering.

Meermaals werd duidelijk geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met, en bijgevolg vrees voor, de milities noch aan uw geloofsverandering. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk uiteengezet in de opeenvolgende beslissingen die in uw hoofde werden genomen. Wat uw beweerde vrees voor de milities betreft, spreekt het voor zich dat het thans louter opnieuw uiten van een vrees, zonder meer, geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor wat betreft uw vrees omwille van uw geloofsverandering. Kan hier bijkomend nog worden toegevoegd dat reeds in het kader van uw vijfde verzoek duidelijk werd opgemerkt dat niet kon worden uitgesloten dat u uw 'nieuwe' geloofsovertuiging veinsde naar de buitenwereld toe. Het mag duidelijk zijn dat ook hier het louter herhalen van en volharden in uw verklaringen geen ander licht werpt op de eerdere bevindingen. Dat u ondertussen gedoopt werd/zou zijn, iets wat u meent te kunnen aantonen aan de handen van de beelden en video's op de usb-stick die u voorlegde, kan evenmin de voorgaande vaststellingen omvormen. Immers, in het licht van wat reeds in het kader van uw vijfde verzoek werd opgemerkt (zie supra), kan aan de hand van de foto's en videobeelden geen enkele uitspraak worden gedaan over de oprechtheid en authenticiteit van uw beslissing u te laten dopen. Hetzelfde kan worden opgemerkt wat betreft de verschillende 'getuigenissen' die u voorlegde als bewijs van uw behoren tot de Jehovahgetuigen

en uw doop. Ook al bent u ondertussen gedoopt, heeft u kennissen binnen de Jehovagemeenschap en neemt u deel aan activiteiten en bijeenkomsten, de voorgelegde stukken, videobeelden en foto's spreken zich op geen enkele manier uit over de oprechtheid en authenticiteit van uw beslissing hiertoe. Geen van deze stukken volstaat om de in het kader van uw voorgaande verzoeken gedane bevindingen op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van uw nieuwe geloofsovertuiging kon worden besloten te weerleggen.

Dient bovendien nog te worden opgemerkt dat u tot op heden ook op geen enkele manier aantoont dat iemand in Irak überhaupt op de hoogte zou zijn van uw doopsel/deelname aan bijeenkomsten van de Jehovagetuigen. U komt niet verder dan op te merken dat u de religieuze verantwoordelijken alsook uw familie, zonder verdere preciseringen, vreest. Evenmin verduidelijkt u wat u precies vreest.

Dat bekeerlingen in Irak problemen kunnen kennen, iets wat u wil aantonen aan de hand van de algemene landeninformatie die u voorlegde, wordt op zich niet betwist. Echter, gezien geen geloof kan worden gehecht aan (de oprechtheid van) uw beweerde bekering, is de actuele situatie voor bekeerlingen in Irak in casu niet relevant. Verder, gezien u niet aantoont daadwerkelijk vanuit een oprechte overtuiging tot een nieuw geloof te zijn gekomen, houdt ook uw stelling dat u uw nieuw geloof niet zal kunnen belijden ingeval van een terugkeer geen steek. Daar u verder evenmin in concreto aantoont dat ook maar iemand in Irak op de hoogte zou zijn van het feit dat u hier werd gedoopt en contacten zou hebben binnen de Jehovagemeenschap - dat uw moeder/familie hun twijfels zouden hebben (zie verklaringen DVZ 9de verzoek, vraag 21) betreft een loutere bewering die u op geen enkele manier concretiseert - kan ook uw vrees omwille van uw 'bekering' voor uw familie en religieuze verantwoordelijken niet worden weerhouden."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zonder meer te betwisten dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen, te stellen dat hij in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen andere mogelijkheid heeft dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten, te poneren dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die hij aflegt en het vasthouden aan en het herhalen van zijn eerdere verklaringen die reeds beoordeeld werden, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoeker nieuwe elementen dient aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming opdat zijn (huidig) volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk zou kunnen worden verklaard. Aldus dient de adjunct-commissaris bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens na te gaan of zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. De omstandigheid dat de adjunct-commissaris *in casu* naar de eerder genomen beslissing aangaande verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming verwijst vormt geen aanwijzing dat hij heeft nagelaten het huidig volgend verzoek zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Op basis van verzoekers huidige verklaringen kan slechts worden vastgesteld dat hij volhardt in het door hem eerder uiteengezette relaas van de problemen met milities die hem ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten en zijn bekering tot het geloof van Jehova's getuigen, die volgens hem een bijkomende reden vormt waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Te dezen dient in navolging van de adjunct-commissaris te worden opgemerkt dat reeds in het kader van respectievelijk verzoekers eerste en vijfde verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat aan zijn problemen met de milities en (de oprechtheid van) zijn nieuwe geloofsovertuiging geen geloof kan worden gehecht en dat hij deze appreciatie niet in een ander daglicht stelt door thans vast te houden aan deze vluchtmotieven en verklaringen af te leggen die in lijn liggen met hetgeen hij hierover eerder heeft uiteengezet.

Door voorts louter te volharen in het oprechte karakter van zijn geloofsovertuiging, te gewagen van een evoluerend proces "waardoor de huidige staat van de overtuigingen van verzoeker moet worden

beoordeeld in plaats van de eerdere”, zonder meer te betogen dat hij blijk geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en hetgeen hij verklaart ook aantoon, waarbij hij verwijst naar de verschillende documenten die hij heeft neergelegd, weerlegt verzoeker niet dat uit het feit dat hij inmiddels werd gedoopt en zijn geloof actief uitdraagt op zich niet blijkt dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en diepe overtuiging. De door verzoeker neergelegde getuigenverklaringen, foto's en video's kunnen zijn doopsel en engagement binnen de geloofsgemeenschap van de getuigen van Jehova staven, doch tonen op geen enkele wijze de oprechtheid en authenticiteit van zijn bekering aan, in acht genomen de bevindingen die hierover in het kader van verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming werden gedaan en die door hem niet werden aangevochten bij de Raad.

Waar verzoeker onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR inzake verzoeken om internationale bescherming die zijn gestoeld op religieuze gronden betoogt dat de beslissingsautoriteit slechts is vrijgesteld van een diepgaand onderzoek als het opportunistisch karakter van de bekering voor iedereen overduidelijk is, wat *in casu* volgens hem niet het geval lijkt te zijn, wijst de Raad erop dat de richtlijnen van UNHCR niet juridisch bindend zijn en geen afbreuk kunnen doen aan de concrete vaststellingen *in casu*.

Verzoeker betoogt voorts dat de loutere stelling dat zijn bekering (oorspronkelijk) veeleer was ingegeven door opportunisme niet voldoende is om te stellen dat hij bij terugkeer niet als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd. Echter, zoals in de bestreden beslissing wordt aangestipt en door verzoeker niet *in concreto* wordt weerlegd, toont hij op geen enkele manier aan dat iemand in Irak op de hoogte is van zijn doopsel/deelname aan bijeenkomsten van de getuigen van Jehova. Derhalve zijn er *in casu* geen concrete en geloofwaardige aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer naar Irak als bekeerd kan worden gepercipieerd of dat hem geloofsafval zal worden toegedicht. Daar verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat hij zich daadwerkelijk vanuit een oprechte en diepe overtuiging heeft bekeerd tot getuige van Jehova, kan evenmin worden aangenomen dat hij zich in geval van terugkeer naar Irak ook als dusdanig zal blijven manifesteren en zijn nieuw verworven geloof zal blijven aanhangen en uitdragen. Het argument dat van hem redelijkerwijze niet mag worden verwacht dat hij van zijn godsdienstige handelingen afziet om vervolging te vermijden is derhalve niet dienstig. Verzoeker toont niet aan dat zijn bekering tot getuige van Jehova een essentieel onderdeel van zijn identiteit uitmaakt, derwijze dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft om concrete en geloofwaardige problemen met derden te vermijden.

Gelet op wat voorafgaat, kunnen de door verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek afgelegde verklaringen en neergelegde stukken niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling op grond van een (toegedichte) godsdienstige overtuiging. De vraag naar het al dan niet beschikbaar zijn van doeltreffende bescherming door de Iraakse autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet relevant.

Verzoeker haalde in het kader van zijn huidig volgend verzoek voorts aan dat hij met psychologische problemen kampt, ter staving waarvan hij bij de DVZ een doktersattest van 5 januari 2022 neerlegde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“U legt thans een medisch verslag voor waarin wordt aangehaald dat u kampt met psychische/ medische problemen, i.c. chronische vermoeidheid, psychische vermoeidheid, tintelingen in de handen, depressie, anhedonie en af en toe heeft u last van waanideeën. Verder stelt het attest dat uw toestand aan het vorderen is naar psychose en dat een opname in de psychiatrie dringend aangewezen is. Dient evenwel te worden opgemerkt dat de arts die het attest opstelde een gewone huisarts is. Op geen enkele manier wordt in het attest verduidelijkt op welke manier en via welke objectieve onderzoeken deze arts tot deze gespecialiseerde diagnose kon komen. Het betreft bovendien slechts één enkel attest waaruit op geen enkele manier kan worden afgeleid noch wordt gepreciseerd hoelang u al met deze klachten kampt en/of sinds wanneer u in behandeling bent en de genoemde medicatie neemt. Dit terzijde, dat u mogelijks kampt met bepaalde psychologische problemen - dat u het heel moeilijk heeft daar u al zeven jaar uw kinderen niet heeft gezien en hier geen toekomstperspectieven heeft - kan worden aangenomen. Echter, doorheen uw opeenvolgende verzoeken werd herhaaldelijk gemotiveerd en aangetoond dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas en er aldus geen elementen zijn waaruit blijkt dat u, omwille van een nood aan internationale bescherming, niet naar Irak zou kunnen terugkeren. Dat u desondanks toch de keuze maakte om niet terug te keren en in moeilijke levensomstandigheden jarenlang hier te blijven, betreft dan ook louter uw eigen beslissing. Dat uw psychologische problemen verband zouden houden met de problemen die u in Irak stelt te hebben gekend en nog te kennen, blijkt ook uit niets. Een arts kan hierover sowieso nooit met absolute zekerheid uitspraak doen. Moet voorts nog worden opgemerkt dat in het

voorgelegde medisch attest op geen enkele manier wordt aangehaald dat u, omwille van uw psychologische toestand, niet in staat zou zijn, dan wel moeilijkheden zou hebben, om deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming. U overigens bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, ontkende u dit zonder meer. U stelde zelfs expliciet dat er geen zo'n omstandigheden of elementen zijn en voegde er aan toe dat u gewoon uw interview kan afleggen (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, 9de verzoek, d.d. 9/5/2022)."

Verzoeker betwist de bovenstaande motieven aangaande zijn medische en psychiatrische problematiek, die steun vinden in het administratief dossier, niet, doch wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn situatie nog meer achteruit ging. Hij voegt een attest van het CIBA van 28 oktober 2022, waaruit blijkt dat hij sinds 11 juli 2022 in dit centrum verbleef ter observatie en intensieve begeleiding (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). In zijn aanvullende nota neergelegd op 3 mei 2023 betoogt verzoeker onder verwijzing naar de daarbij gevoegde stukken dat hij met zeer ernstige psychische problemen kampt, met name met een depressie en een posttraumatische stressstoornis met suïcidaliteit. Uit voormelde stukken blijkt dat verzoeker op 25 november 2022 wegens acute suïcidaliteit werd opgenomen op de gesloten psychiatrische afdeling van het UPC Duffel en er tot 15 december 2022 verbleef, hetgeen een verbetering van zijn situatie opleverde, waarna hij verder door een psychiater werd opgevolgd in het CIBA in Sint-Niklaas tot 20 januari 2023. Vervolgens werd verzoeker op ambulante wijze opgevolgd door een psychiater van UPC Duffel en wordt hij sinds 13 maart 2023 wekelijks begeleid door een traumapsycholoog. Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota nog op de medicatie die hij actueel neemt en op de vaststellingen in het bijgebrachte medisch attest van 7 april 2023 dat zijn toestand ondanks de intensieve behandeling niet verbeterd is, dat hij een actieve doodswens blijft hebben en geen hoop meer heeft, dat er een reëel suïcidegevaar is en dat een stabiele, veilige leefomgeving en continuïteit van de lopende behandeling levensnoodzakelijk is (aanvullende nota, stuk 5). De Raad merkt op dat waar verzoeker in zijn aanvullende nota aangeeft dat hij momenteel terug in het opvangcentrum van Broechem verblijft, uit de bijgebrachte verklaring van opname van 25 april 2023 blijkt dat hij sinds 7 april 2023 opnieuw in UPC Duffel verblijft (aanvullende nota, stuk 1).

De Raad wijst erop dat waar op basis van de door verzoeker bijgebrachte medische stukken redelijkerwijze niet kan worden betwist dat hij actueel nood heeft aan een gepaste behandeling en opvolging van zijn psychiatrische problematiek, geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)"*

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerwijs ondergaat in geval terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, MP v Secretary of State for the Home Department, C-353/16, § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. *In casu* kan uit de bijgebrachte informatie en stukken niet blijken, en toont verzoeker evenmin aan, dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst op gerichte en intentionele wijze een gepaste behandeling van zijn psychiatrische problematiek zal worden ontzegd. De ernstige schade die verzoeker desgevallend zou lopen in geval van terugkeer naar Irak omwille van een gebrek aan gepaste behandeling van zijn psychologische problemen valt derhalve niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Irak, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van de psychologische problemen waarmee hij op heden kampt bij terugkeer naar Irak niet in staat zal zijn om een inkomen te verwerven, waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat zal stellen om in zijn meest elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en waardoor hij in een toestand van achterstelling zal terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, kan gelet op het voorgaande niet blijken dat deze omstandigheden te wijten zijn aan de gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar rechtspraak van het EHRM in dit verband is derhalve niet dienstig.

Verzoeker slaagt er met voorgaand betoog niet in aan te tonen dat zijn bijzondere (mentale) kwetsbaarheid, die op zich niet wordt betwist, een nieuw element uitmaakt dat de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk vergroot.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij Irak reeds op 18 juni 2015 verliet en sindsdien niet meer is teruggekeerd, waardoor hij vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst, en dat hij zich door zijn langdurig verblijf in Europa een "westerse" levensstijl heeft aangemeten, waardoor hij dreigt te worden geveiseerd, temeer gelet op de recente veiligheidssituatie in Irak, merkt de Raad op dat verzoeker zodoende een nieuw motief opwerpt waarvan hij geen melding heeft gemaakt tijdens de administratieve procedure in het kader van huidig volgend verzoek, noch naar aanleiding van zijn voorgaande verzoeken. Nog daargelaten voorgaande vaststelling, blijft verzoeker in gebreke zijn beweringen in dit verband te concretiseren of met enig begin van bewijs te staven. De Raad wijst erop dat een louter door verblijf in Europa ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont zulks geenszins aan.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de "*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019 als uit de "*Country Guidance Note : Iraq*" van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden

gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde “*Country Guidance Note*” van EUAA over Irak van januari 2021 (p. 184-187).

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Te dezen stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Verder merkt de adjunct-commissaris op dat het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad herinnert aan dat het Hof van Justitie de aard van de persoonlijke omstandigheden die in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, in de hypothese dat de mate van het willekeurig geweld niet dermate hoog is dat loutere aanwezigheid in het betrokken land of gebied volstaat om te besluiten dat dit risico reëel is, niet heeft gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof van Justitie, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Zoals hoger reeds aangehaald, kan *in casu* uit de door verzoeker bijgebrachte medische en psychologische attesten blijken dat hij op heden met ernstige psychologische/psychiatrische problemen kampt waarvoor hij verdere opvolging en behandeling behoeft.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich in een zeer kwetsbare positie bevindt en dat deze kwetsbare positie een weerslag kan hebben op de beoordeling van het risico op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS dient bij de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming verzoekers fragiele toestand mee in rekening te brengen en dient te onderzoeken of zijn kwetsbaar profiel, gelet op het willekeurig geweld in Bagdad, een persoonlijke omstandigheid betreft die kan worden aangemerkt als een risicoverhogende factor.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT